Súd:	Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka:	10C/41/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1308202602
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 06. 2010
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	judr. marta kucbelová
ECLI:	

Rozhodnutie

Okresný súd Banská Bystrica, rozhodujúc sudcom JUDr. Pavlom Rohárikom, vo veci navrhovateľa JUDr. P. K., súdneho exekútora so sídlom v B. B., M. C. XX, IČO: XX. XXX. XXX,. zastúpeného JUDr. Š. J., PhD., advokátom, B., T. XX,. proti odporcovi M. T. s.r.o., B., B. X,. IČO: XX. XXX. XXX,. zastúpenému advokátskou kanceláriou B. - Ď., s.r.o., B., R. XX,. v konaní o ochranu osobnosti a náhradu škody, takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý odvysielať ospravedlnenie navrhovateľovi v nasledovnom znení:
„V dňoch 30. septembra 2007 a 13. decembra 2007 TV JOJ odvysielala vo svojej relácii „Noviny“ reportáže s názvom „Exekútor nechal zničiť auto“ a „Čudné exekútorské praktiky“, v ktorých sa uvádzalo, že exekútor spôsobil svojim protiprávnym postupom zničenie osobného motorového vozidla. Televízia JOJ sa ospravedlňuje súdnemu exekútorovi JUDr. P. K. za uvedenie nepravdivých a zavádzajúcich údajov, nakoľko sa preukázalo, že JUDr. P. K. pri svojom postupe zákon neporušil a za zničenie vozidla nenesie nijakú zodpovednosť“.

Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu v sume 20 000 EUR v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy z a m i e t a .

Súd návrh navrhovateľa na náhradu škody z a m i e t a .

Účastníci n e m a j ú právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ žiadal uložiť odporcovi (držiteľovi licencie na vysielanie TV JOJ) povinnosť ospravedlniť sa mu za zásah do jeho osobnostných práv znením reportáží odvysielaných v hlavnom večernom spravodajstve dňa 30. septembra 2007 (pod názvom „Exekútor nechal zničiť auto“) a dňa 13. decembra 2007 (pod názvom „Čudné exekútorské praktiky“). S poukazom na vážne spochybnenie jeho dobrej povesti v profesii žiadal nahradiť nemajetkovú ujmu v sume 2 000 000,--Sk (66 387,84 EUR), a uplatnil si právo na náhradu škody v sume 443 278,--Sk (14 714,13 EUR), ktorá mu vznikla znížením tržieb.

Odporca žiadal návrh zamietnuť. Argumentoval, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno preukázať konkrétne znenie reportáží, v ktorých bola len vyslovená domnienka, že mohol urobiť chybu, hoci navrhovateľ pri zabezpečení osobného motorového vozidla nepostupoval v súlade s § 121 ods. 1 Exekučného poriadku (ďalej len „ EP“). Uviedol, že navrhovateľ je verejným činiteľom, v prípade ktorého je prah ochrany osobnostnej sféry znížený, naviac odvysielané reportáže boli vo verejnom záujme. Konštatoval, že v konaní neboli preukázané požadované výnimočné dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uplatnenú náhradu škody odmietol odporca s tvrdením, že nie sú splnené zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, oboznámením sa s ich písomnými vyjadreniami, výsluchom svedkov Ing. A. K., Ing. I. C. a A. L., oboznámením sa s prepisom reportáže „Exekútor nechal zničiť auto“, zoznamom držiteľov licencie na televízne vysielanie, listami právneho zástupcu navrhovateľa adresovanými štatutárnemu zástupcovi odporcu v dňoch 29. októbra 2007 a 21. januára 2008 (podacími lístkami a kópiou strany poštovej knihy), so žiadosťou o vyjadrenie adresovanou Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky navrhovateľovi dňa 15. októbra 2007, uznesením Okresného riaditeľstva PZ SR Ružomberok ČVS:ORP-983-OVS-RK-06 Jka zo dňa 14. decembra 2006, oznámením o začatí disciplinárneho konania a vymenovaní disciplinárneho senátu zo dňa 21. septembra 2007, rozhodnutím Slovenskej komory exekútorov č.k.DK 17/2007 zo dňa 14. novembra 2007, prehľadom hospodárskych výsledkov exekútorského úradu, oznámením predsedu Rady pre vysielanie a retransmisiu zo dňa 1. júna 2009, obsahom spisu tunajšieho súdu sp. zn.: 1Er/750/97, a konštatuje nasledovné:

Pasívna legitimácia odporcu v konaní je nesporná. Odporca je držiteľom licencie na multiregionálne plnoformátové televízne vysielanie. Zodpovedá za vysielanie TV JOJ a zabezpečenie objektívnosti a nestrannosti spravodajských programov, názory a hodnotiace komentáre v ktorých musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru (§ 16 písm. b/ Zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii - ďalej len „ZoVaR“), pričom programy nesmú spôsobom svojho spracovania a obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných (§19 ods.1 ZoVaR).

Dôkaznú povinnosť účastníkov konania upravuje najmä § 120 ods. 1 O.s.p. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia účastníkov, jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na účastníkovi bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti znamená, že rozhodnutie súdu vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení. Splnenie dôkaznej povinnosti však automaticky neznamená unesenie dôkazného bremena. Dôkazné bremeno (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) je zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Preto dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno nespočívajú len na jednej z procesných strán (navrhovateľovi), ale v konaní sa striedavo prenáša na obe strany tak, ako to vyplýva z konkrétnych tvrdení účastníkov a podľa vývoja dôkaznej situácie.

Súd pri rozhodovaní nedisponoval audiovizuálnym záznamom ani jednej z reportáží odvysielaných v hlavnej spravodajskej relácii TV JOJ „Noviny“ v dňoch 30. septembra 2007 pod názvom „Exekútor nechal zničiť auto“ a dňa 13. decembra 2007 pod názvom „Čudné exekútorské praktiky“. Ak by bol navrhovateľ postupoval po odvysielaní reportáží podľa § 21 ods. 1, 3 ZoVaR a v zákonnej 30 dňovej lehote doručil odporcovi písomnú žiadosť o odvysielanie opravy, donútil by odporcu nielen reagovať, ale najmä archivovať záznamy reportáží nad rámec lehoty podľa § 16, písm. e/ ZoVaR. Prvé písomné upozornenie odporcovi podal právny zástupca navrhovateľa na poštovú prepravu až dňa 29. októbra 2007 (30. deň po odvysielaní reportáže) a druhú písomnú výzvu až dňa 21. januára 2008 (39 dní po odvysielaní reportáže). To však podľa názoru súdu neznamená, že navrhovateľ v plnom rozsahu neuniesol dôkazné bremeno preukázať znenie reportáží, lebo ich audiovizuálny záznam nie je jediným dôkazom ich odvysielania a znenia. Navrhovateľ predložil súdu písomný prepis reportáže „Exekútor nechal zničiť auto“, ktorý mu doručilo ministerstvo spravodlivosti so žiadosťou o vyjadrenie dňa 15. októbra 2007. Niet dôvodu pochybovať o tom, že ministerstvo disponuje profesionálne spracovaným monitoringom spravodajstva. Vyznenie reportáže „Čudné exekútorské praktiky“ je zrejmé nielen z tvrdenia navrhovateľa a výpovedí svedkov, ale najmä z jej názvu, znenie ktorého odporca nespochybnil. Nie je bez významu, že odporca dôkazy na znenie reportáží výsluchom ich tvorcov nenavrhol. Audiovizuálne záznamy oboch reportáží sa na návrh navrhovateľa súd snažil získať i prostredníctvom Rady pre vysielanie a retransmisiu. Z odpovede jej predsedu vyplýva, že aj žiadosť rady odporca s poukazom na § 16, písm. e/ ZoVaR odmietol. Tu však súd vyslovuje otázku, či termín „súvislé záznamy vysielania“ označuje jednotlivé reportáže, alebo ich súvislé zoradenie v spravodajskej relácii, najmä keď je všeobecne známe, že samotný odporca vo svojom spravodajstve používa aj úryvky z materiálov odvysielaných pred viac ako 30 dňami.

Vychádzajúc z uvedeného súd konštatuje, že navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno preukázať znenie prvej reportáže v plnom rozsahu, v prípade druhej reportáže v rozsahu jej názvu a vyznenia. Pretože uplatnenie práva na opravu nie je predpokladom domáhania sa ochrany osobnostných práv v súdnom

konaní, súd sa ďalej zaoberal otázkou, či odvysielané reportáže mohli zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľa alebo nie.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.z.“) má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1, 2, 3 O.z. má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práv na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je, že došlo k neoprávnenému zásahu, ktorý bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na týchto právach. Úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti nevyžaduje vyvolanie následkov, stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje do osobnostného práva bez ohľadu na to, či si pôvodca zásahu bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo išlo len o nedbanlivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie. Aj neoprávnený zásah objektívne poškodzujúci profesijnú česť osoby je zásahom do práva na ochranu osobnosti.

Rozdiel medzi neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti a kritikou je v pravdivosti (objektívnosti) prejavu a v cieli, ktorý sa ním sleduje. Kritika nie je neoprávnená, ak nie sú prekročené medze kritiky vecnej (opierajúcej sa o pravdivé skutočnosti a vychádzajúce z nich závery, ktoré tieto skutočnosti odôvodňujú), a ak je primeraná obsahom i formou.

Finančné zadosťučinenie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti možno priznať, ak nepostačuje morálne zadosťučinenie, a ak došlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Ak forma morálnej satisfakcie (ospravedlnenie) už nemôže byť totožná, prípadne porovnateľná s formou, v akej k zásahu do osobnostných práv došlo (televízna reportáž), alebo ak sa s ohľadom na veľký časový odstup morálna satisfakcia míňa účinkom, potom spravidla nezostáva nič iné, ako vzniknutú nerovnováhu kompenzovať finančným zadosťučinením.

Vychádzajúc z faktu, že navrhovateľ je súdnym exekútorom, teda osobou verejne činnou, v prípade ktorej je prah ochrany osobnostných práv znížený, a že sa obe reportáže týkali výkonu jeho profesionálnej činnosti, musel súd pri zodpovedaní otázky, či bolo odvysielaním reportáží zasiahnuté do osobnostných práv navrhovateľa, zistiť, či bolo kritizované zabezpečenie osobného motorového vozidla povinnej Silvie K. dňa 15.októbra 2005 v súlade so zákonom (najmä s § 121 ods. 1 EP).

Samotný skutok zabezpečenia auta z podnetu povinnej skúmala polícia, ktorá vec odovzdala Slovenskej komore exekútorov uznesením OR PZ Ružomberok ČVS:ORP-983/OSV-RK-06 Jka zo dňa 14. decembra 2006 s konštatovaním, že „nie je dôvod za začatie trestného stíhania alebo postupu podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku“.

Disciplinárna komisia Slovenskej komory exekútorov rozhodnutím č.k.DK 17/2007 zo dňa 14. novembra 2007 rozhodla, že sa navrhovateľ nedopustil disciplinárneho previnenia, keď v súlade s § 121 ods. 1 EP z dôvodu obavy poškodenia alebo zničenia osobného motorového vozidla povinnej, zabezpečil hnuteľnú vec „papučou“, ktorá bola riadne označená jeho menom a sídlom. Konštatovala, že tak urobil z dôvodu výhradne ekonomického, pretože nedisponoval preddavkom na trovy exekúcie, povinná nebola ochotná uhradiť zostatok dlhu, a pretože exekútorovi neodovzdala kľúče od auta, znemožnila jeho úschovu, lebo prevoz auta odťahovou službou by bol neekonomický.

Rozpor postupu navrhovateľa so zákonom nezistil súd v danom prípade ani z obsahu spisu tunajšieho súdu sp.zn.:1Er/750/97. Naviac, z úradného záznamu na čl. 76 spisu zistil, že štyri dni po zabezpečení vozidla (dňa 19. októbra 2005) navštívila povinná navrhovateľa v jeho úrade „za účelom zistenia stavu a prípadnej dohody o vysporiadaní pohľadávky oprávneného vedenej v tomto konaní“. Navrhovateľ

jej poskytol požadované listinné doklady a povinná prehlásila, že mu spôsob riešenia najneskoršie do 21. októbra 2005. V tento deň poslal jej právny zástupca navrhovateľovi písomne „výzvu“, ktorá bola podľa názoru súdu len vyjadrením právneho názoru, vyvráteného i uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.14Coe/112/06-88 zo dňa 26. apríla 2007, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č.k.1Er/750/1997-63 zo dňa 17. mája 2006 o čiastočnom zastavení exekúcie. V závere odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že „...povinná doposiaľ nepreukázala, že exekúciou vymáhaný nárok oprávneného bol uspokojený v plnej výške a nie je tak dôvod zastavenia exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 1, písm. f/ EP v celom rozsahu...“.

Odporca svoje tvrdenie o nesúlade postupu navrhovateľa pri zabezpečení osobného motorového vozidla s § 121 ods.1 EP neoznačením veci pečiatkou exekútora, v konaní nepreukázal. Fakt, že vozidlo zabezpečil „papučou“ (ktorú, ako vyplýva z rozhodnutia disciplinárnej komisie, pečiatkou označil) zákonu neodporuje. Preto má súd za to, navrhovateľ postupoval v danom prípade v súlade so zákonom.

Vo svetle tohto záveru súd hodnotil, či boli odvysielané reportáže neoprávneným zásahom do osobnostných práv navrhovateľa a mohli mu objektívne spôsobiť ujmu.

Vychádzajúc z písomného prepisu reportáže „Exekútor nechal zničiť auto“ súd konštatuje, že jej odvysielaním dňa 30.septembra 2007 porušil odporca základné povinnosti uložené mu v § 16 písm.b/ ZoVaR („zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácii spravodajského charakteru“). Samotný titul reportáže, nepochybne zobrazený „na lište“ v čase uvedenia reportáže moderátorom (a zrejme i počas reportáže) bol spôsobilý vyvolať nespochybniteľný záver, že to bol navrhovateľ, kto auto zničil. V reportáži redaktor výslovne uvádza, že „... exekútorský úrad zabavil auto kvôli údajnému dlhu ...“. V závere redaktor vyslovuje hodnotiaci názor, že exekútor zrejme urobil chybu a „auto mal zabezpečiť proti poškodeniu“, ktorý však vzhľadom k „duchu“ reportáže vyznieva ako fakt. Možno konštatovať, že odporca poskytol priestor povinnej na prezentovanie jej názoru a vo vedomí divákov musel vytvoriť dojem, že súdny exekútor nielen zavinil znehodnotenie jej vozidla, ale poškodil i verejnosť. Navrhovateľovi poskytol odporca priestor na vyjadrenie len formálne (telefonický rozhovor bez vytvorenia časového priestoru na primeranú reakciu, najmä keď je oslovený limitovaný povinnosťou zachovávať mlčanlivosť, nemôže byť prostriedkom plnohodnotnej obrany voči útokom osoby spolupracujúcej na príprave reportáže). Tu súd vyslovuje vážnu pochybnosť, či cieľom reportáží tohto typu odvysielaných v hlavnej spravodajskej relácie komerčnej televízie je naozaj snaha objektívne informovať verejnosť, a či takéto reportáže patria do spravodajského programu (nereferujú napr. o tom, čo sa stalo v uvedený deň, alebo len nedávno). V danom prípade nebola podľa názoru súdu dodržaná ani požiadavka zákona oddeliť názory a hodnotiace komentáre od informácií spravodajského charakteru. Za tohto stavu nie je jednoduché nenadobudnúť podozrenie, že prvoradým zámerom vysielateľa je „bulvarizovať“ a lacno ťažiť zo všeobecnej (a takto živenej) nespokojnosti verejnosti.

Presvedčenie súdu, že aj reportáž „Čudné exekútorské praktiky“ vyznela v podobnom duchu ako prvá, vyplýva nielen z výpovedí navrhovateľa a svedkov, ale z jej samotného názvu, znenie ktorého odporca nevyvrátil. Podľa názoru súdu je odporcovi na príťaž, že bola v tomto duchu odvysielaná bez toho, aby odporca (inak ako citáciou v reportáži) reagoval na písomnú výzvu právneho zástupcu navrhovateľa a navrhovateľovi poskytol zodpovedajúci priestor na vyjadrenie stanoviska.

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že navrhovateľ pri zabezpečení hnuteľnej veci povinnej postupoval v súlade so zákonom, a preto bola kritika jeho konania v reportážach neoprávnená. Odporca odvysielaním reportáží porušil svoje povinnosti (§ 16 písm.b a § 19 ods.1 ZoVaR) a zverejnením hanlivých a nepravdivých informácií poškodil dobrú povesť navrhovateľa, nielen ako súkromnej osoby, ale i ako profesionála v oblasti poskytovania exekútorských služieb. Preto súd návrhu navrhovateľa na poskytnutie morálnej satisfakcie vo forme ospravedlnenia v navrhovanom znení v plnom rozsahu vyhovel (z dôvodov § 153 ods.2 O.s.p. však nemohol konkretizovať okolnosti zverejnenia ospravedlnenia, hoci je nepochybné, že by sa tak malo stať v rovnakej spravodajskej relácii a v rovnakom vysielacom čase, ako v prípade reportáží, ktoré zasiahli do osobnostných práv navrhovateľa) .

Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy vo forme primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal súd z presvedčenia, že tento právny inštitút má funkciu nielen satisfakčnú vo vzťahu k navrhovateľovi, ale aj preventívnu vo vzťahu k odporcovi a jeho budúcej činnosti. Nemožno nezohľadniť,

že obidve reportáže boli odvysielané v televízii s celoslovenskou pôsobnosťou, v hlavnej spravodajskej relácii dosahujúcej pomerne vysoké percento sledovanosti. Hoci bola v reportážach vážnym spôsobom spochybnená dôveryhodnosť navrhovateľa pri výkone profesionálnej činnosti, nesporne spochybnili jeho povesť aj ako súkromnej osoby. Výsluchom svedkov považuje súd za preukázané, že odvysielanie reportáží spôsobilo navrhovateľovi problémy v súkromnom i v rodinnom živote, za najzávažnejšie súd považuje, že negatívne zasiahli maloleté deti navrhovateľa. Z tohto hľadiska, i s prihliadnutím na skutočnosť, že morálnej satisfakcie vo forme odvysielaného ospravedlnenia sa navrhovateľovi dostane len s dlhším časovým odstupom, považuje súd priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 20 000 EUR za primerané. Pretože navrhovateľ žiadal priznať nemajetkovú ujmu v sume 2 000 000,--Sk (66 387,84 EUR), vo zvyšku súd jeho návrh na finančné zadosťučinenie zamietol.

Podľa § 16 O.z., kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

Podľa § 420 ods. 1, 2, 3 O.z. zodpovedá každý za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Škoda je spôsobená právnickou osobou, alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá. Zodpovednosti sa zbaví ten, preukáže, že škodu nezavinil.

Nevyhnutným predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti za škodu je súčasná existencia protiprávneho úkonu, škody a príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a škodou.

V danom prípade považuje súd za preukázané, že sa odporca dopustil protiprávneho úkonu, keď odvysielaním reportáží zasiahol do osobnostných práv navrhovateľa. Dôkazné bremeno preukázať existenciu (a výšku) uplatnenej materiálnej škody, rovnako ako príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou, spočívalo v konaní na navrhovateľovi. Toto dôkazné bremeno podľa názoru súdu navrhovateľ neuniesol. Predložený prehľad tržieb a hospodárskeho výsledku, bez bližšieho časového alebo iného určenia a konkretizácie, nespĺňa náležitosti relevantného dôkazu o vzniku škody (a už vôbec nie dôkazu existencie príčinnej súvislosti medzi konaním odporcu a tvrdenou škodou). Preto súd návrh navrhovateľa na náhradu škody ako neodôvodnený zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. (v konaní nebol v plnom rozsahu úspešný ani jeden z účastníkov).

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení dvojmo (inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa) prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, kto ho robí (odvolateľ), ktorej veci sa týka, v akom rozsahu napáda rozhodnutie, v čom je rozhodnutie alebo postup súdu nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p.,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla spôsobiť nesprávne rozhodnutie,
c) súd neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
d) súd dospel dokazovaním k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
f) rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný neplní dobrovoľne to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie.